

Osio 6. Sisäinen liitto – itsetuntemustyö suhteen perustana

Lopulta matka tietoiseen parisuhteeseen on itsensä rakastamisen matka. Kohtaamme niitä esteitä ulkoisissa suhteissa, joita meidän on tarkoitus ymmärtää itsessämme. Kun meissä on halu ja kaipaus nähdä ja ymmärtää, rakkaus puhuu. Ulkoinen maailma palvelee aina ja ensisijaisesti sisäistä kasvuamme. Oma matkamme on tärkein. Se tarkoittaa, että jos emme keskity omaan tiehemme, kahlaamme ojissa, sotkeudumme muiden agendoihin ja sieltä käsin on vaikea liittyä täysipainoisesti ulkoiseen maailmaan. Sen sijaan meidän tulisi pitää fokuksemme ja energiamme tiiviisti omassa elämäntarinassamme ja elää tarkoitustamme todeksi. Sisäinen liitto eheimmillään tarkoittaa, että olemme kotona itsessämme ja saamme elää oman sydämen näköistä ja tuntuista elämää. Se on täyttymyksellisyyden synonyymi. Olemme rakkauden ytimessä.

Tietoinen parisuhde auttaa meitä löytämään kotiin, sillä vedämme puoleemme ihmisen, joka resonoi sydämemme tasolla. Se taas vahvistaa intuitiotamme, joka auttaa ottamaan oikeita suuntia. Tietoinen parisuhde aktivoi meissä niitä osia, joissa meillä on kalibroitavaa.

Perinteinen tapa valikoitua parisuhteeseen on sokeasti traumakohdasta käsin. Haemme turvaa turvattomuuteemme, rauhaa rauhattomuuteemme, ulkoista validoimista arvottomuuden kokemukseemme. Tämä kaikki on ihmisyyden tietä. Tietoinen parisuhde poikkeaa tästä kuitenkin moneltakin osin. Astumme suhteeseen jo itsemme tiedostaen, emme enää niin, että haemme toisesta jotakin, mitä emme itsessämme näe emmekä haluakaan nähdä.

Tietoinen parisuhde edelleen toimii peilinämme, mutta avaten tietä laajemmalle sen sijaan että tippuisimme syvemmälle traumakäyttäytymiseemme. (Huomaathan, että käsitteenä "trauma" ei tässä tarkoita ainoastaan suuren suurta kaltoinkohtelua, vaan trauma on myös ympäristömme ehdollistumaa, jonka otamme omaksemme kasvaessamme osaksi identiteettiämme).

Kuuletko, kuinka maailmankaikkeus, elämä, koko olemassaolo rukoilee sinua. Nainen, itseesi. Näe sinut. Ja mitä ikinä näet, ota se kokonaan vastaan. Sinussa on voima. Et ehkä usko siihen vielä, mutta se voima on olemassa, sillä se on jotakin alkuperäistä, syvältä juuristamme kumpuavaa, raakaa. Sellaista, joka tulee näkyväksi esimerkiksi silloin kun keho työntää lapsen synnytyskanavastaan maailmaan. Tällä tavalla sinä synnyttät itsesi uudelleen eloon!

Photo by Roman Kogomachenko on Pixabay.com

Ennen kuin tietoiseen parisuhteeseen astuminen on mahdollista, on täytynyt tehdä henkilökohtaista sisäistä työtä tiettyyn pisteeseen saakka tai ainakin on täytynyt tapahtua jotakin sellaista, että ihminen on heräillyt unesta.

Heräämisen ytimessä voi olla uupumus, masennus, menetyksiä tai muu "seinään törmääminen". Näin on ainakin vielä meillä 80-luvun lapsilla, sillä olemme syntyneet aikaan, jossa vielä on paljon kasvatettu häpeällä ja muutenkin vanhemmuuden periaatteet ovat olleet melkoisen autoritäärisiin arvoihin perustuvia. Sotakin on ollut vielä lähellä menneessä, joka on vaikuttanut niin että elämme sisäisesti edelleen vaikenemisen kulttuurissa. Puhumme kyllä paljonkin, muttemme asiaa. Meillä on siispä kollektiivinen trauma käsittelyssä henkilökohtaisten kipukohtien lisäksi. Tämän päivän lapset saattavat olla erilaisissa lähtökohdissa lähestyessään tulevia suhdekokemuksiaan. Suuressa kuvassa näen, että meidän sukupolvemme ovat tienraivaajia ja uusien pohjastrukturien rakentajia, tulevat sukupolvet taas maisemoivat ja edistävät yksityiskohtia.

Tietoinen parisuhde alkaa toisin sanoen syntymään ensin sisällämme, jonka jälkeen se voi ilmentyä ulkoisessa. Sisäinen maailmamme on aina ulkoisen todellisuuden peili ja toisin päin. Se johtuu siitä, että käsitämme kohtaamamme elämää sisäisen minäkäsityksen kautta. Tästä johtuu myös kokemukset 'miksi minulle käy aina näin' tai 'samat kaavat toistuvat jatkuvasti'. Esimerkiksi työpaikan vaihto ei ole ratkaisu, jos emme ole sisäistäneet ja integroineet oppia, mitä edellisen työpaikan kokemukset meille koitti opettaa. Kohtaamme samat haasteet ulkoisista muutoksista huolimatta. Elämä siis koittaa opettaa meille aina itsestämme, ja se on elämän suurinta rakkautta.

Photo by Christian Gabele on Pixabay.com

Pohjimmiltaan se syy miksi emme uskalla laskea jalkojamme täysin maahan, niin että todella juurumme, on pelko täysivaltaisuudesta. Silloin nimittäin olisimme täysin vastuullisia. Meidän olisi nähtävä oma osamme kaikkeen ympärillämme ja elämässämme tapahtuvaan, meidän tulisi kohdata syyllisyytemme. Se on pelottavaa ja alitajuisesti kartamme sitä.

Miksi pelkäämme? Koska syvä uskomuksemme on, ettemme saa anteeksi. Uskomme että meidät tuomitaan. Että se olisi viimeinen vasaran isku pöytään. Katoaisimme tuhkana tuuleen tai vajoaisimme alimpaan helvettiin. Kaikki sortuisi. Siksi pidämme korttitaloa pystyssä uupumukseen saakka.

Tämä tarkoittaa myös sitä, että ennen kuin uskaltaudumme täyteen vastuullisuuteen, elämme harhaisessa vallan käsityksessä. Me ikään kuin uskottelemme itsellemme, että meillä on hallinta, kontrolli elämästä. Mutta todellisuudessa kestävä pohjaa ei ole.

Kun antaudut elämälle, suostut irrottamaan kontrollista, totuus, minkä tulet lopulta oivaltamaan on, että saat kaiken anteeksi. Aivan kaikki annetaan anteeksi. Se on kaunista, se on liikuttavaa, sillä se on niin totuudellista. Se on ainoa, mikä on totta. Sinun pitää vain ensin valita katsoa.

Sinä kuulut elämälle, ei niin että elämä kuuluu sinulle. Se tarkoittaa, että elämä kantaa meitä ehdottomassa rakkaudessaan. Tulet huomaamaan, että koko se koko pyhyys on vain odottanut, milloin päätät palata kotiin. Minusta tässä puhuu armo. Kukaan ei nimittäin voi toista matkalle herättää, jos ihminen ei itse ole siihen valmis. Milloin ihminen sitten on valmis, se on mielestäni jotakin sellaista, missä on kyse elämän mystiikasta, suuremmista asioista kuin ihminen itse. Olemme niin kauan sokeita itsellemme, kunnes tapahtuu jotakin, joka auttaa meidät näkemään. Sokea saa näkökykynsä takaisin. Puhutaan sydämen silmistä. Tietoisuuden valo pääsee pilkistämään sisälle ja kun näin käy, tie on asetettu ja takaisin unohdukseen ei ole enää paluuta.

Itsetuntemustyö on tie sisäiseen liittoon. Kaikki työ lasketaan! Hiljalleen meistä tulee tietoisempia ja tietoisempia ja on yksi elämän lainalaisuus, että kun otat ensimmäisen askeleen, elämä kyllä antaa tuulta siipiesi alle ja johdattaa. Tässä on kyse ihmisen vapaasta tahdosta.

Alamme tarkastelemaan sisäistä tilaamme. Kuka minä oikeastaan olen? Usein nämä kysymykset etenevät yhä syvemmälle olemassaolon ihmeeseen. Miksi olen täällä? Alkaa tutkimusmatka.

Matka on samalla tulemista takaisin kehoyhteyteen. Kehossa asuu kaikki kokemukset, kivut, kaikki vastaukset ja viisauts. Pian alamme huomaamaan sisäisen puheemme laatua, löydämme syy-seurausyhteyksiä elämässämme. Alamme nähdä suurempaa kuvaa. Millainen on sisäisen vanhemmuuteni tila?

Onko siellä turvalliset, suojelevat, ehdottomasti rakastavat vanhemmat äänessä vaiko jotain muuta. Alamme erottaa hiljalleen, milloin on äänessä sisäinen lapseamme. Miten hän voi? Mitä hän on jäänyt kaipaamaan? Tämän kaiken kuljetamme harteillamme lapsuudestamme aikuisuuteen. Se, mikä joskus oli meille vielä 'no sellaista minun lapsuuteni nyt oli', alkaa avautua uudella tavalla. Oikeuttaja hiljenee, kun vastuunkantaja herää.

Photo by Ruslan Sikunov on Pixabay.com

Tietoisuuden herääminen edes asteen verran on aina suorastaan taivaallista. Usein kokemus on kuin uusi todellisuus avautuisi. Siinä mielessä löydämme helpostikin yhtymäkohtia luonnosta suhteessa omaan kasvuamme. Yhtä lailla kuin luonto, olemme mekin jatkuvaa muutosta, syntymää ja kuolemaa. On kasvun kausia silloin kun etenemme kohti jonkin itsemme osan oivaltamista, on kukoistuksen kausia, kun alamme elää tuota uutta oivallettua todellisuutta todeksi. Virratamme kauneuttamme ulospäin maailmaan.

Pian on taas aika lakastua, kääntyä jälleen sisään päin. Aistimme intuitiivisesti, että on uuden löytöretken aika ja siksi me vedämme elämän energian virtaamaan sisäisyytemme käyttöön. On aika tutkia uutta kerrosta itsessään, tehdä tarvittavaa varjotyötä ja antaa vanhan version itsestämme kuolla. Tästä voi seurata surutyön kausi, mutta tietoinen ihminen kantaa valoa eli rakkautta sisällään tämänkin kauden yli ja ammentaa siitä. Surullekin on opeteltava antautumaan, niin kuin kaikille tunteille.

Mitä tietoisempi ihminen on, sitä tietoisempaa varjotyötäkin on mahdollista tehdä. Usein kerrosten läpikäymisen eli syklien jälkeen varjotyö muodostuu meille jo hyvin luonnolliseksi osaksi elämää ja tiedämme jo, että sen jälkeen nousee aina uusi aurinko. Emme kaihda varjoisia maita, sillä tiedämme että vain sitä kautta nousemme valoon.

Niinpä kevät saapuu jälleen ja koska vanha versio on jätetty taakse, meissä on tilaa uuden kasvaa. **Millaisen intention asetat uudelle kasvukaudelle?** Tämä työ on hyvin intuitiivista ja koko sykli perustuu yhä enemmän hyvin syviin, sisäisiin tarpeisiin vastaamiseen. Mitä enemmän tulemme kytköksiin kehoomme, sitä syvemmin tunnistamme aidot tarpeemme.

Näin kohoavan spiraalin lailla nousemme kohti 'korkeampaa' ydinitseämme. Se on rakkauden spiraali. Toisin sanoen, mitä syvemmälle menemme itseemme, sitä korkeammalle kohoamme. Kun hyväksyt tämän valon ja varjon lain, sinusta tulee paitsi kokonainen, myös muut ihmiset sydäntasolla kohtaava. Et enää tuomitse itsesi osia, vaan olet hyväksynyt ihmisyyden sellaisenaan.

Photo by Ben Adams on Pixabay.com

Tällainen kokonaisvaltainen hyväksymisen hetki on käännteentekevä, silloin sisäinen äiti, isä ja lapsi saavat laskeutua alkuperäiseen olotilaansa. Olet tehnyt suuren työn, joka on poistanut esteet tieltäsi. Esteet ovat siis uskomuksia itsestä, jotka eivät ole totta. Tietoisuus resonoi totuuden kanssa. Tietoinen ihminen on totta itselleen. Se on todellista rakkautta. Sisäisellä äidillä, isällä ja lapsella on kaikilla oma tehtävänsä kokonaisuudessa, joka sinä olet. Oikeastaan kyse ei ole edes tehtävästä vaan nimenomaan luonnollista olotilasta.

Kun tämä 'kolmikanta' toimii luonnollisuudesta käsin, toteuttavat siispä jo aikojen alussa heille asetettua tehtäväänsä, käännyimme ikään kuin kulmasta. Olemme valmiita etenemään tietoiseen parisuhteeseen kokonaisuudesta käsin. Meillä on sisäistä kantovoimaa, emmekä enää liity toiseen ihmiseen tarvitaksemme häneltä jotakin, mitä emme itsestämme ole löytäneet. Tästä asetelmasta syntyy aina epäterve riippuvuussuhde.

Koska sisäinen työ on tehty tiettyyn pisteeseen saakka ja nainen on löytänyt itsensä kokonaisena, saattaa nyt mies tulla avaamaan viimeisen lukon. Emme me astu yksin paratiisiin, vaan niin kuin on jo monissa tarinoissakin symboliikan kautta esitetty, paratiisiin astuu mies ja nainen yhdessä (ja vaikka puhun miehestä ja naisesta, en kuitenkaan tosiasiallisesti puhu sukupuolisesta näkökulmasta vaan feminiinisestä ja maskuliinisesta olemuspuolesta).

Maskuliini siispä peilaa feminiinille sen viimeisen sisäisen portin. Taivas laskeutuu maan päälle. Tässä kohdassa on aina mahdollista, että nainen projisoi ensin tämän sisäisen ekstaattisen kokemuksen suoraan mieheen, mutta tietoisuus on jo siinä vaiheessa niin kirkasta, että melko nopeasti nainen osaa kääntää katseen takaisin itseensä. Sisäinen perhe on koossa ja täydellistynyt. Isä Taivas, Äiti Maa ja Valon lapsi. Alkaa erilainen matka.

Tietoinen vuorovaikutus alkaa ottamaan ihmisen elämässä tilaa yhä enemmän. Meissä herää ajatus ykseyden laajentamisesta osaksi ympäröiväämme ja tätä kohden lähdemme etenemään. Yhteisössä toimiminen, syvä vastuunottaminen itsestä osana omassa elämässä ja ympärillä tapahtuvaa, sekä yhteisökehittäminen, saattaa kutsua pitkän itseen päin kohdistuvan matkan jälkeen. Nyt siis tutkimme, miten tämä itsessä oivallettu näyttäytyy suhteessa ympäröivään.

Tässä kirjoitettuna koko prosessi on hyvin yksinkertaistettu, mutta todellisuudessa se sisältää moninaisia vaiheita, eikä matka ole lineaarinen. Ulkoinen muutos on viipyilevää, ei enää suorittamista tai voimalla muutoksen tekemistä. Toimimme tässä vaiheessa enemmän tarkkailijan roolissa ja noudatamme sisäisyytemme johdatusta. Se on hyvin pitkälti vastakohta suorituskeskeiselle ja tehokkuutta ihannoivalle yhteiskunnallemme.

Tietoinen parisuhde avaa mahdollisuuden syventyä itseen seuraavilla tasoilla, mihin ei vielä yksin ollut pääsyä. Kummatkin osapuolet ovat tasapainottaneet sisäisen feminiinin ja maskuliinin tai ainakin kohtaaminen antaa sille viimeisen sysäyksen. Siksi saattaa olla myös näin, että kohtaamme ja jo pian tiemme eroavat joksikin aikaa. Saamme siis toistemme kautta sysäyksen käsitellä vielä joitain varjojamme, ja usein myös saamme sysäyksen siivota 'vanha elämämme' pois, eli päätellä vielä ne asiat, jotka ovat vanhasta versiostamme elämässämme vielä vaikuttamassa. Kohtaaminen saattaa myös nostaa vielä tietyt oppiläksyt viimeisteltäväksi sekä vanhojen pelkojen päät pinnalle 'viimeistä kertaa' ja nekin on määrä tuoda valoon ja käsitellä. Usein tässä vaiheessa huomaa, että kyse vain noiden pelkojen kaiusta, ikään kuin viimeisestä hengen vedosta ja ne ovat jo melkoisen helppo sulattaa (tietoisuuden) valoon lopullisesti.

Photo by StockSnap on Pixabay.com

Ero tai tilan ottaminen (emotionaalinen tai fyysinen) voi olla haastava paikka, ovathan nuo kaksi kerran jo saaneet kosketuksen siihen ekstaasiaan, minkä yhteys heidän välilleen synnytti. Mutta tämä on monelta kannalta tärkeää, sillä erillään ololla on oma tehtävänsä. Se auttaa terveen erillisyyden muodostumista, jotta pariskunta ei 'huku toisiinsa' siinä intensiteetissä, mikä heidän välillään vallitsee. Kummankin on oltava hyvin ankkuroituneena itseensä ja osattava palata täysin omaan energeettiseen tilaansa.

Erillään olon aikana saatetaan testata, kantaako siipeni todella vai olenko edelleen jollain tavalla kiinnittänyt onneni ja menestykseni ulkoisen varaan. Tulee näkyväksi sisäisen kokonaisuuteni tila. Tietoisessa parisuhteessa nimittäin kaksi itsessään kokonaista muodostaa yhteisen liiton. Kaksi itsenäistä, itsensä tuntevaa, itsestään täyden vastuun ottaneita. Vanha tarina on, että toisen pitäisi täydentää meissä jotakin, mitä koemme itsestämme puuttuvan. Silloin kiinnityimme kumppaniimme epäterveellisellä tavalla. Siksi vaadimme ja odotamme, turhaudumme kun toinen ei täytä jokaista huutavaa tarveitamme, jotka ovat pohjimmiltaan sisäisen lapsemme kaipauksia, hänen väille jäämisiään.

Tietoisessa suhteessa osaamme rakastaa itseämme ja kaataa rakkauttamme itseemme niin että täytymme. Vastaamme omavaraisesti omiin vaillejäämisiimme ja niin puoliso voi vastata sisäisen lapsemme tarpeiden sijasta aikuisiin tarpeisiimme.

Aikuisissa tarpeissa puhuu kypsyys ja kohtuus. Pyydämme toiselta sellaista, mikä ei riistä mitään toiselta vaan mahdollistaa tietyllä tavalla täyttymyksellisen antamisen. Ja niin jumalallinen, alkuperäinen virta lähtee virtaamaan naisen ja miehen välillä. Nainen pyytää, mies antaa. Kun mies antaa, naisessa vapautuu

yhä syvempää. Mies ottaa vastaan ja antaa taas takaisin. Virta jalostuu ja syvenee ja on todella, todella syvältä täyttävää. Se on runsasta ja makeaa, hurmoksellistakin mutta silti hyvin maadoittunutta. Se on oma taivaskupla, mutta kuitenkin kaksi ihmistä seisovat maallisessa juurevuudessaan. Edenin portit avautuvat. Paratiisi on tässä.

Photo by StockSnap on Pixabay.com

Mistä tahansa elämän osa-alueesta on kysymys, kun luovutat kontrollin, elämä alkaa virrata sinulle. En enää pakota, päästän irti. Olkoon niin kuin on. Tapahtukoon niin kuin on tarkoitus. Päästät huolista irti, oivallat, että sinun ei tarvitse yrittää niin kovasti. Luovutat hyvällä tavalla ohjat, ja annat elämän näyttää suuntaa.

Kun aidosti näin teet, koet syvää rauhaa ja asiat alkavat ottamaan paikkansa. Sinun eteesi tarjoillaan. Saat olla palveltavana. Niin, oletko kokenut tätä syvästi

koskaan? Että joku tai jokin haluaa sinua palvella, koska rakastaa sinua niin? Haluaa palvella täysin epätsekkäästi, täysin vailla omaa agenda? Tässä maailmassa se on harvinaista. Mutta elämä suorastaan odottaa, milloin pääsee antamaan sinulle. Milloin olet valmis ottamaan vastaan.

Feminiiniseen vastaanottavaan energiaan virittäydytään siispä kontrollin luovuttamisen kautta. Se voi tuntua ensin hallitsemattomalta ja epäloogiselta, mutta juuri silloin elämä kutsuu sinusta villin esiin. **Villi on epäterveen kontrolloimisen vastakohta, se on alkuperämme.**

Kun valjastat itsessäsi villin, on se portti feminiiniseen voimaasi. Niin kuin jo aikaisemmin totesimme, että maailmassa jossa elämme, yhteiskunnassamme, feminiini on tukahtunut patriarkaatin alle. Siksi elämme kontrollista käsin. Olemme eksyneet omasta luonnostamme. Tiedämme edesmenneitä tarinoita niistä, jotka ovat villiä autenttista feminiiniään uskaltaneet seurata... Mutta siellä missä on tuhkaa, sieltä nousee nainen omassa voimassaan ja jokainen nainen tietää tämän syvällä koodistossaan.

Saatamme edelleen alitajuisesti uskoa ja pelätä, että jotain paha tapahtuu, jos valjasta itsessäni autenttisen feminiinipuolen. Se ei aivan sovi tähän maailman menoon. Siksi meidän on oltava vahvoja valinnassamme. Meidän on löydettävä voima ja rohkeus, itsemme rakastamisen kautta. Rakastan itseäni niin, että nousen uudelleen ja uudelleen, vaikka minut lyödään alas, minä nousen.

Ja niin voi käydä, että elämästä putoaa paljon pois. Ne, jotka vielä pelkäävät voimaansa, pelkäävät myös sinua voimassasi. Peilaat siis heille heidän omaa syvintä olemustaan, jota he eivät vielä ole valmiita tunnustamaan. Triggeröit heissä käsittelemätöntä häpeää ja syyllisyyttä, ja juuri siksi voit kohdata

tuomitsemista, halventamista, alentamista, jopa vihaa ja häpäisyä. Ulkopuolella jättämistä, kataliakin keinoja. Mutta sinulla ei ole hätää. Olet rakkauden kannattelussa, alkuperäisen viisauden itsessäsi valjastaneena ja se valo pitää sinua pinnalla. Värähtelet korkeammalla taajuudella ja ihan vain siinä olemassaolosi suojaa sinua.

Photo by StockSnap on Pixabay.com

Tietoinen parisuhde auttaa eheyttämään kummankin osapuolen ominaista energiaa, feminiinistä tai maskuliinista. Suhteessa feminiini voi saada eheyttävän kokemuksen siitä, mitä on olla täysin palveltavana. Miltä tuntuu, kun toinen tulee emotionaalisesti niin lähelle, että se on samalla sekä sietämätöntä että taivaallista ja lopulta feminiinin on vain antauduttava. Hän menettää hyvälle tavalla kontrollinsa ja avautuu vihdoon vastaanottamaan. Tämä eheyttää uskomattoman syvältä.

Maskuliini voi taas saada oman eheytyiskokemuksensa samalla hetkellä kuin feminiini antautuu. Silloin feminiini alistuu hyvällä tavalla, sillä se auttaa

laskeutumaan omaan luonnolliseen alkuperäiseen olotilaansa. Maskuliini kokee hänelle kuuluvan kunnioituksen, mikä kumpuaa feminiinin omaan luonnontilaan asettautumisen kautta ja auttaa häntä kasvamaan mittaisekseen. Järjestys ja kuri on läsnä, voimaannuttavalla tavalla. Huomaathan, että vaikka käytön sanoja 'alistua, kuri, järjestys', ne kaikki lähtevät puhtaasta rakkauden tilasta. Siinä puhuu elämän lainalaisuudet ja silloin kyseessä ei ole esimerkiksi myrkyllinen vallankäyttö tai uhriutuminen. Ei haavaiset kohdat, ei kaltoinkohtelu. Siinä puhuu Rakkaus, rakkaus ja rakkaus, ehdoton syvä luottamus. Alkuperäinen. Kaiken Alku.

Sisäisen liiton numero on 2. On aina toisiaan peilaavat vastakappaleet. On valo, joka pitää myötätuntoista ymmärryksen tilaa varjolleni. On varjo, joka suojelee kiihkeästi valoa minussa. Näiden kahden puolen tasapainosta on elämässä kysymys. Emme ole milloinkaan valmiita, vaan matkamme on ikuisesti syvenevä. Kun tasapaino on läsnä, on kokonaisuus läsnä. On ihminen kaikkine puolineen. On koko tunneskaala. On kokemuksien ja kasvun jana täysin arvottamatta, on matka. Mikään ulkoinen ei koskaan voi korvata sisäistä liittoamme, rakkautta ja tasapainoa, sillä kaikki mitä havainnoit ulkopuolellasi, tapahtuu meissä ja ilmennämme aina todellisuuttamme itsemme kautta ja kun hyväksymme tämän, liitto on täytetty.